

יום ד', י"ח בטבת תשס"ב (2 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **י"ח בטבת**, בשנת תרע"ח (1918-5678), **התכנסו 42 נציגי היישוב בארץ-ישראל**, מהשטח הכבוש ע"י הבריטים תחת אלנבי, פחות מחודש לפני-כן, באסיפה מכוונת בלשכת המשרד הארץ-ישראלי ביפו. הם דנו בענייני השעה, בהצעה לגיוס גדוד עברי (ביוזמתו של זאב ז'בוטינסקי) מתושבי הארץ, ובחרו נציגות פעילה – **הוועד הזמני**. גוף זה פעל למשך שלוש שנים. הוא ריכז את כל הפעולות של ההסתדרות הציונית בארץ, ושולב בו המשרד הארץ-ישראלי שמילא תפקיד חשוב מאז 1908.

לקראת מחר, **י"ט בטבת** – בשנת תרנ"ח (1898-5658), **הופיע מאמרו של אמיל זולה, "J'Accuse!"** ("הנני מאשים"), בעיצומה של פרשת דרייפוס, בגנות האנטישמיות בממסד ובדעת-הקהל בצרפת.

[תאריכון מרכז ההסברה]
הרשעתו של אלפרד דרייפוס, הקצין היהודי היחיד ששירת במטכ"ל הצרפתי, הסעירה למשך שנים רבות את הציבור בצרפת ובעולם כולו, והשפיעה רבות על התפתחות התנועה הציונית. דרייפוס התגייס לצבא הצרפתי וב 1892- הוצב בדרגת סרן והיה כפוף ישירות למטכ"ל. באוקטובר 1894 הוא נעצר בחשד שהעביר מסמכים סודיים לנסיכ הצבאי של השגרירות הגרמנית בפאריז, והועמד לדין באשמת ריגול. משפטו הסתיים בינואר 1895, דרגותיו נשללו ממנו בטקס [ר' הדף של ט' טבת], הוא נידון למאסר עולם ונשלח לרצות את עונשו באי-השדים. העיתונות האנטישמית, שפרחה באותה תקופה בצרפת, ניצלה את המשפט כדי ללבות את השנאה כלפי היהודים. בינתיים התברר שחלק מהמסמכים שהובילו להרשעה, זויפו בידי התביעה או בידי קצינים בכירים במטכ"ל כדי להציל את עורו של קצין אחר, רב-סרן אסטרהאזי, שהתגלה מאוחר יותר כבוגד האמיתי. הפרשה, עם כל התפתחויותיה, המשיכה להסעיר את צרפת ופילגה אותה לשניים – תומכי דרייפוס, שנמנו בעיקר עם מחנה השמאל ועם הפעילים למען זכויות האדם. ומתנגדיו – האריסטוקרטיה הצרפתית ומפלגות הימין, שהתנגדו לכל הטלת דופי בצבא.

הסערה הגיעה לשיאה ביום י"ט בטבת (13 בינואר 1898, למנינם). עיתונו של קלמאנסו (לימים רה"מ בצרפת), "ל'אורור", פרסם מכתב גלוי לנשיא, שכותרתו "**הנני מאשים**", מאת הסופר הצרפתי אמיל זולה. במכתבו, האשים זולה את המטה הכללי בעלילת-שווא מרושעת, שהביאה להרשעת קצין חף מפשע ולחיפוי על המרגל האמיתי.

[ואלה תולדות...2000]
יש לציין **שהרצל הגיע למסקנה** כי דרייפוס חף מפשע עוד הרבה לפני מכתבו זה של זולה. כ 90 שנה לפני-כן התכנסו יהודים ב"סנהדרין" של נאפוליון בפאריז וחתמו על אמנה שהצהירה כי אין ליהודים שאיפות לאומיות כלשהן אלא רוצים הם להיות אזרחי המדינות שבהן הם מתגוררים עם כל הזכויות הכרוכות בכך. חלפו כמעט 100 שנה וגילו היהודים כי "וותרו" על הלאומיות שלהם מבלי לקבל את האמנציפציה שהם ייחלו בה. עם זאת, הרצל הבין שבעיני אחד כמו דרייפוס – הקצין היהודי היחיד בצבא צרפת – לא היה דבר חשוב יותר מאשר להתקבל בחברה. **לא ייתכן**, איפוא, הבין הרצל, **שדרייפוס יסכן את הרצון העז הזה עבור כמה מארקים גרמנים**. עם הזמן, נוכחנו לדעת כי

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בננו **יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע** בתוך שאר חולי ישראל

יום ד', י"ח בטבת תשס"ב (2 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

הרצל צדק פעמיים – גם דרייפוס נוכה מכל אשמה, וגם בנו התעורר שוב הצון להיות עם
בארצנו...

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בננו **יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע** בתוך שאר חולי ישראל